

**UCHWAŁA NR XXXII/257/22
RADY MIEJSKIEJ W SZEPIETOWIE**

z dnia 15 lutego 2022 r.

w sprawie rozpatrzenia petycji mieszkańców gminy Szepietowo

Na podstawie art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372, 1834) art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz.870) w związku z art. 55 uchwały Nr IV/24/19 Rady Miejskiej w Szepietowie z dnia 22 lutego 2019 r. w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Szepietowo (Dz. Urz. Woj. Podl. z 2019 r. poz. 1251) Rada Miejska w Szepietowie uchwała, co następuje:

§ 1. Petycję z dnia 24 stycznia 2022 roku rozpatruje się negatywnie z przyczyn przedstawionych w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej do poinformowania wnoszącego petycję o podjętej uchwale.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Grzegorz Żochowski

Dnia 19 stycznia 2022 r. na Kancelarię Urzędu Miejskiego w Szepietowie wpłynęła skierowana do Burmistrza Szepietowa petycja mieszkańców w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości od budynków mieszkalnych położonych na gruntach gospodarstw rolnych. Burmistrz przekazał petycję do rozpatrzenia według właściwości Radzie Miejskiej w Szepietowie.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji na posiedzeniu, które odbyło się 8 lutego 2022 r. zapoznała się ze sprawą i wypracowała opinię.

Rada Miejska po zapoznaniu się z opinią Komisji Skarg, Wniosków i Petycji stwierdza, iż uregulowania zawarte w ustawie z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, w zakresie "innych zwolnień" niż zamieszczone w ustawie, nie zawierają w zasadzie żadnych kryteriów ani ograniczeń. Radzie gminy pozostawiono swobodę przy określeniu tych zwolnień, mając niewątpliwie na uwadze, że wpływy z tych podatków w całości stanowią dochód budżetu gminy oraz, że rada gminy jest organem, który jest najbardziej właściwy do decydowania o potrzebie stosowania i rodzajach zwolnień podatkowych na swoim terenie.

Zawarte w przepisie art. 7 ust. 3 sformułowanie "inne zwolnienia przedmiotowe" może dotyczyć tylko i wyłącznie przedmiotu, a więc nieruchomości wykorzystywanych do różnego rodzaju działalności. Przy czym przedmiot winien być tak określony, żeby nie było możliwe odniesienie przyznanej na podstawie tego przepisu zwolnienia tylko do określonej kategorii lub grupy podatników, z pominięciem innych wymienionych w ustawie podatkowej, których również mógłby dotyczyć przedmiot zwolnienia (*Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 19.9.2013 r., I SA/OI 485/13*).

Przepisy o podatkach i opłatach lokalnych, w tym również o podatku od nieruchomości, stanowią część systemu podatkowego obowiązującego w Polsce. Jedną z podstawowych zasad tego systemu jest zasada powszechności i równości opodatkowania, co oznacza, że przepisy wprowadzające przywileje podatkowe w postaci ulg i zwolnień mogą mieć jedynie charakter wyjątkowy w stosunku do powszechnie obowiązujących przepisów i nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Zasada ta została utrwalona w dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Rozwinięcie tej zasady znalazło wyraz między innymi w wyroku z dnia 19 marca 1992 r. SA/Po 1902/91, w którym Sąd stwierdził, iż "wszelkie przywileje podatkowe (...) są naruszeniem jednej z kluczowych zasad podatkowych, a mianowicie zasady sprawiedliwości podatkowej, przejawiającej się w powszechności opodatkowania (nie uznającej przywilejów) oraz w równości podatkowej, w myśl której bierze się pod uwagę tylko położenie materialne podatnika, wymagając od wszystkich jednolitej ofiary na cele publiczne. Zasada sprawiedliwości podatkowej jest nie tylko postulatem nauki pod adresem ustawodawcy i praktyki stosowania prawa, ale ma swoje umocowanie również w obowiązującym w Polsce systemie prawnym" (art. 1 i art. 67 ust. 2 Konstytucji RP). W myśl orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego z konstytucyjnych zasad sprawiedliwości i równości wobec prawa wynika, iż "wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo. Niedopuszczalne więc jest, by pewna grupa obywateli korzystała z praw, których nie ma większość". Nie ulega wątpliwości, że ta zasada prawna powinna mieć pełne zastosowanie również w odniesieniu do stanowienia prawa przez lokalne organy władzy, jakimi są gminy. Organy te podobnie jak każdego innego prawodawcę powinna cechować racjonalność działań prawotwórczych, co oznacza, iż w razie odstąpienia od zasady powszechności opodatkowania motywy takiej decyzji powinny być szczegółowo wyjaśnione i powinny wynikać z wyjątkowych sytuacji faktycznych, uzasadniających odstąpienie od zasady.

Wprowadzając obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości i określając maksymalne stawki podatkowe, ustawodawca miał niewątpliwie świadomość ogólnej sytuacji materialnej społeczeństwa, w tym także osób zobowiązanych do opłacania podatku od budynków mieszkalnych, a jednak nie zrezygnował z wprowadzenia tego obowiązku.

Nie można też przyjąć, że ustawodawca w swoich założeniach pominął podstawę prawną do udzielania ulg w podatkach ze względu na trudną sytuację materialną podatnika. Nie mogło więc chyba być zamiarem ustawodawcy wyposażenie - tym razem rady gminy w dodatkowe uprawnienie do zwolnienia od podatku z tego samego powodu, to jest z powodu sytuacji materialnej podatników.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, iż wprowadzenie przedmiotowego zwolnienia mogłoby naruszać przepis art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych poprzez wskazanie grupy podmiotów którego zwolnienie dotyczy. Należy pamiętać, że to nie osoba podatnika decyduje o zwolnieniu, ale rodzaj przedmiotu opodatkowania. A skoro przedmiotem opodatkowania byłyby budynki mieszkalne znajdujące się na gruntach gospodarstw rolnych to powodowałyby, że pewna grupa obywateli korzystałaby z praw, których nie ma większość. Takie rozwiązanie kolidowałoby z zasadami powszechności i sprawiedliwości podatkowej oraz zasadą ograniczania zwolnień podatkowych do sytuacji rzeczywiście wyjątkowo uzasadnionych.

Biorąc pod uwagę powyższe Rada Miejska rozpatruje petycję negatywnie.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o petycjach, sposób załatwienia petycji nie może być przedmiotem skargi.